

Bir vekile yanıt

HASAN BÜLENT
KAHRAMAN

Radikal'de
22.9.2000'de
yayımlanan
yazımda Gülay
Göktürk'le yapılmış bir

görüşmeyi (Hürriyet / 16.9.2000) tartışmıştım. Göktürk sevişmenin konuşma kadar doğal olması gerektiğini vurguluyordu. Ben buna itiraz ederek ikisinin özdeşleştirilemeyeceğini, bunların doğallık adına birbirine indirgenmesinin cinselliğin özünden boşaltılması olduğunu, işini 'tabu kırıcılık' diye tanımlayan G. Göktürk'ün bu tavrıyla farkında olmadan (zaten önemli olan bu) ahlakçılık yaptığını söylüyordum. Ayrıca, yazar onu bir 'inanç' meselesi haline getiriyor, bunu kendisini ve eşiyle olan ilişkisini anlatırken ortaya koyuyordu. Kısacası, özgürleşme adına tutuculuk yapıyordu ve sorun bir metafizik ve zihinsellik meselesiydi.

Bu eleştirilerime kendisi bir yanıt vermedi. Bir süre sonra eşi Metin Göktürk bir yazı yazdı (Yeni Binyıl/8.10.2000). Bir mahalle kabadayısı ve külhanbeyi üslup ve tavrı içinde (bu, nedenleri belli fakat bir türlü atlatamadığımız bir çocukluk hastalığıdır) beni karısı adına yanıtlıyordu. Meseleyi iki noktaya indirgiyordu: Kendi ilişkilerini yanlış okuduğumu söylüyor ve benim cinsellikle (seksle) sevişmeyi birbirine karıştırdığımı vurguluyordu. Araya giren başka meseleler bu yazıyı yazmamı geciktirdi. O arada, öyle bir üslupla kaleme alınmış bir yazıyı yanıtlamak da bir sorundu. Fakat, Göktürk tavrının bir 'kanon' olduğunu işaret etmek bu yazıyı bir zorunluluğa dönüştürüyor.

Önce bu çiftin ilişkisine değineyim. Onların özel ilişkilerini değil, ilişkilerinin özelliğini tartışıyoruz ve bunu bizzat G. Göktürk yapıyor. İkincisi, M. Göktürk neyi tevil etmeye çalışırsa çalışsın, G. Göktürk bizatihi yaşadığı ilişkiyi anlatmaktadır ve bir model olarak yanlış olan da o ilişki modelidir. Çünkü, G. Göktürk, (bu ilişkiyi) 'saatler, geceler boyu tartışa tartışa, ağlaya ağlaya, kafamızı gözümüzü yara yara' oluşturduk diyor. Bakın, aynı sözcükleri bir de nerede kullanıyor, G. Göktürk: "Hiç yanlışlığın öğretilmediği insanlar ... rahatça, sağduyularıyla, 'Aa ne var bunda? Tabii ki böyle!' diyebiliyorlar. Bizim ise silmemiz için zaman harcamamız, kafamızı gözümüzü yarmamız gerekiyordu..." Bir parça söylem çözümlemesi bilenler neyin ne olduğunu anlayacaktır. Dolayısıyla, mesele, bana göre cinsellikten öte ve önce, daha çok çözümlemeyi gereksinen bir 'inanç', her inanç gibi 'disiplin' ve bir zihinsel kurgu meselesidir.

Gelelim, cinsellik meselesine. Orada da Metin Göktürk, ne söylerse söylesin G. Göktürk'le aynı şeyi tekrar ediyor. M. Göktürk, tıpkı G. Göktürk'ün 'sevişme-konuşma' özdeşliği kurması ve ikisi arasındaki farkı ortadan kaldırmak istemesi gibi meseleyi 'sevişme-seks' ayrışmasında düğümlüyor. Sevişme denen şeyi öne çıkarırken onu cinsellikten (seksten) soyutluyor. Yazısının başlığı 'Seks yapma seviş.' Bir dönemin meşhur sloganının 'savaşma seviş' olduğunu anımsayanlar bu cümlenin hangi bilinçaltından türediğini ve neyi neyle özdeşleştirdiğini görecektir. İşte, bana göre sorun da o! İçinde çıplak cinselliğin (seksin) bulunmadığı, ondan kaçınılan aoseksüel bir tavır ve onun insan gerçeği olarak önerilmesi. Bu yanlış; çünkü, cinselliği olmayan sevişme başka bir şeydir. O anlamda insan Beethoven'le de Dostoyevski'yle de 'sevişebilir', konuşmayı sevişmeye indirgeyebilir. Fakat, öyle bir öneri 'ortodoks' bir ahlakçılığın ve taassubun somutlaştırılmasıdır. Ama öteki, M. Göktürk'ün 'seks' diye, 'cinsel kültür' diye karaladığı büsbütün farklıdır ve kendi bağlamı içinde 'as'lo-lan' da odur. Sorun da o ortodoksiden buraya gelebilmektir. Nitekim, M. Göktürk bana 'göv-demle sevişmem' önerisinde bulunuyor ki, herhalde bu konuları biraz bilenler için bu oldukça 'manidar'dır ve çok şeyi açıklamaktadır.

Başka söze hacet yok!